

Emanuel, der havde rejst sig og med uforstaaende Miner betragtet snart den talende, snart de hyssende, fik af en nærstaaende tilhvisket et Par forklarende Ord, hvorefter han atter satte sig.

Men nu blev der Røre henne i Baggrunden. En Mand traadte rask op paa den bageste Bænk og bad med høj Røst om Ordet.

Det var den store, sværtbeskæggede Vikingskikkelse, som Emanuel et Par Gange før havde mødt paa sin Vej — første Gang som Ordfører for Snekasterne hin Vinteraften paa Slædefarten her til Skibberup.

Med en Stemme, der gjaldede i Hallen som en Lur, sagde han:

„Maa ogsaa jeg faa Lov at sige Hr. Pastor Hansted Tak for, hvad vi har hørt af ham idag ... men mest dog for, at han er her tilstede. Jeg tror, at vi nu alle kan sige, at vi har fundet den Mand, som vi har længtes efter, og at vi ikke tog fejl i at glæde os, da vi hørte, hvem det var, der skulde blive vores Kap'lan her i Sognet. Kanske vi ikke har været saadan rigtig klar over det før, — og saa vil jeg bare sige, at det maa Kap'lanan saa ha'e vos undskyldt for — men idag har vi faaet Øjnene op for, hvem han er, og siger ham rigtig saa mange Tak.“

„Hør! Hør!“ lød det fra Ungdommen i de tætpakkede Vinduer og fra Mændene langsmed Væggene, mens Kvinderne nikkede bifaldende.

„Og maa jeg saa blot endnu faa Lov til at sige saa meget som, at om der i Anledning af denne Dag skulde komme Bryderier og Ubehageligheder for Kap'lanan deroppe fra — noksagt! — saa er der Plads til en Præst ogsaa hernede hos os! Kommer Hr. Hansted i Forlegenhed — ikke sandt, Venner? — saa staar vi alle her parat med aabne Arme og tager imod ham med et voldsomt Hurra! Skal vi gi'e hinanden et Ord paa det?“

Et dundrende Hør overalt fra Vinduer og Vægge, ja fra Kvinderne med, fulgte disse Ord. Her havde Ilden naaet Minen. En Bølgen og Brusen rejste sig over Forsamlingen, og henne ved et af Vinduerne gjorde nogle unge Karle Tilløb til krigeriske Leveraab for Kapellanen.